

๔๒

กรรมของ คนผิดคำสาบาน

บุคคลผู้ทำบาปย่อมเศร้าโศกในโลกนี้ ย่อมเศร้าโศกใน
โลกหน้า ย่อมเศร้าโศกในโลกทั้งสอง บุคคลผู้ทำบาปนั้นย่อม
เศร้าโศก ครั้นละโลกไปแล้ว เห็นกรรมที่เศร้าหมองของตน
ย่อมเดือดร้อน

กรรมของคนผิดคำสาบาน

๓๘๕

อารมณ์ดีทำให้จิตแจ่มใส เบิกบานชุ่มชื่น อารมณ์สบาย ทำให้ใจหยุดนิ่งได้ง่าย อารมณ์เยือกเย็นใครเห็นก็อยากเข้าใกล้ กระแสแห่งความบริสุทธิ์ในตัวเรา จะแผ่ขยายออกไปสู่ใจของทุกๆ คน ที่ได้สนทนาปราศรัยหรือได้พบปะเจอเจอ การมีอารมณ์ดี อารมณ์สบาย อารมณ์เยือกเย็น มีผลดีทั้งต่อตัวเรา และคนรอบข้าง เพราะฉะนั้นฝึกให้เป็นผู้ที่มีอารมณ์ดี อารมณ์สบายด้วยการทำสมาธิภาวนาเป็นประจำสม่ำเสมอ ไม่ควรมองข้ามสิ่งเหล่านี้ เพราะอารมณ์สบายเป็นพื้นฐานของชีวิตที่มีความสุข ที่จะทำให้เราสามารถดำเนินจิตเข้าไปสู่ทางสายกลาง ภายในได้อย่างรวดเร็ว ให้ได้พบกับผู้รู้ผู้บริสุทธิ์ที่มีอารมณ์ดีเยี่ยมบูรณ์แบบที่สุดคือพระธรรมกายนั่นเอง

พระลัมมะลัมพุทฺธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อิธ โสจติ เปจฺจ โสจติ

ปาปการี อุภยตฺถ โสจติ

โส โสจติ โส วิทญฺญติ

ทิสฺวา กมฺมกิลิฏฺฐมตฺตโน

บุคคลผู้ทำบาปย่อมเศร้าโศกในโลกนี้ ย่อมเศร้าโศกในโลกหน้า ย่อมเศร้าโศกในโลกทั้งสอง บุคคลผู้ทำบาปนั้น ย่อมเศร้าโศก ครั้นละโลกไปแล้ว เห็นกรรมที่เศร้าหมองของตนย่อมเดือดร้อน”

กรมของคนที่คิดคำสาบาน

๓๘๖

*ในสมัยของพระลัคนาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า กัสสปะ มีอุบาสกท่านหนึ่งเป็นพระโสดาบัน มีอุบาสกบริวาร ๕๐๐ คน ทุกคนเป็นผู้ชวนชวายเป็นการสั่งสมบุญมาโดยตลอด ฝ่ายภรรยาของอุบาสกทั้ง ๕๐๐ คน ก็เป็นคนมีกุศลศรัทธาเช่นเดียวกัน หมั่นทำบุญให้ทานตามที่สามีแนะนำเรื่อยมา มีอยู่วันหนึ่ง ภรรยาของอุบาสกได้ประพาศพิศดารข้อกาเม ครั้นสามีของนางรู้เข้า ทำการไต่สวนว่าได้ทำพิศดารข้อ ๓ จริงหรือ นางปฏิเสธว่า ไม่ได้ทำ แต่สามีไม่เชื่อ เพราะพอมิเบาะแสบางอย่างอยู่

เมื่อหลอกสามีไม่ได้ นางจึงสาบานว่า ถ้าฉันนอกใจท่าน ทำกรรมชั่วเช่นนั้นจริงๆ เมื่อเกิดในชาติหน้า ขอให้สุนัขดำตัวที่ หูขาดนี้ จงกัดฉันให้ตายเถิด ฝ่ายหญิงทั้ง ๕๐๐ คน ต่างก็รู้ว่า หญิงนั้นประพาศนอกใจสามี เมื่อถูกถามเพื่อให้เป็นพยาน ด้วยความสงสารเพื่อนจึงพร้อมใจกันเป็นพยานเท็จว่าไม่รู้เรื่องนี้ ถ้าพวกนางรู้เรื่องแล้วกล่าวเท็จ ก็ขอให้เป็นทาสของหญิงนั้น ทุกภพทุกชาติเถิด

ตั้งแต่นั้นมา หญิงผู้ประพาศนอกใจสามี แม้จะทำบุญ ให้ทานเป็นประจำ แต่เมื่อนึกถึงกรรมที่ได้ทำผิดนอกใจสามี

กรมของคณะโบราณคดี

๓๘๓

แล้วยังโกหกว่าไม่ได้ทำขึ้นมาคราใด ก็เดือดร้อนใจเหมือนถูกไฟเผาเผาอยู่ตลอดเวลา ไม่นานนางก็ตายแล้วไปบังเกิดเป็นเวมานิกเปรต อยู่ที่ริมฝั่งสระกัณณมุนทะ ที่ขุนเขาหิมวันต์รอบๆ วิมานของนาง ได้บังเกิดสระโบกขรณีขึ้นสระหนึ่ง ส่วนหญิง ๕๐๐ คนที่เหลือ เมื่อตายแล้วไปบังเกิดเป็นนางทาสีของนาง ด้วยวิบากกรรมที่ได้สาบานเอาไว้ นางเสวยทิพยสมบัติในเวลากลางวัน พอถึงเที่ยงคืน กรรมได้บังคับให้นางต้องเดินไปริมฝั่งสระโบกขรณี

สุนัขดำตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มีรูปร่างน่ากลัว หูขาด เขี้ยวโง่ง ยาวคมกริบ มีนัยน์ตาเหมือนกองถ่านไม้ตะเคียนที่ลุกโพล่ง มีลิ้นเหมือนสายฟ้าที่แลบออกมาไม่ขาดระยะ มีเล็บคมกริบ มีขนยาวแข็งน่ารังเกียจ เดินออกมาจากสระนั้น แล้วกระโดดกัดเปรตตนนั้นให้ล้มลง ได้ขย้ำเนื้อของนาง แล้วฉีกกัดกินเนื้อให้เหลือแค่กระดูก นางได้รับความทุกข์ทรมานมาก ไม่สามารถต่อสู้หรือขัดขวางสุนัขดำนั้นได้ เมื่อสุนัขกัดกินเนื้อจนหมด ก็คาบโครงกระดูกไปทิ้งที่สระโบกขรณี แล้วค่อยๆ เดินหายลับไป

เมื่อโครงกระดูกตกลงสู่สระโบกขรณี นางก็กลับมีรูปเป็นปกติขึ้นมาอีกเหมือนเดิมแล้วเดินกลับขึ้นสู่วิมาน นางเสวยทุกข์คลุกเคล้าไปด้วยความสุขอย่างนี้นานถึง ๕๕๐ ปี ก็บังเกิด

กรรมของคนผิดคำสาบาน

๓๘๘

ความปรารถนาบุรุษ อยากได้ผู้ชายมาเป็นสามี นางสาวสังเกตเห็นว่ามีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากสระน้ำนั้น แล้วไหลไปตามช่องเขาไปจรดกันที่แม่น้ำคงคา ซึ่งจะไหลไปสู่เมืองมนุษย์ นางจึงเอาผลมะม่วงเป็นจำนวนมากทิ้งลงไปแม่น้ำ ให้ไหลไปตามน้ำสู่เมืองมนุษย์ ผลมะม่วงที่ถูกโยนลงไปในนั้น บางผลดาบสเก็บได้ บางผลกาก็คาบเอาไป มีอยู่ลูกหนึ่งลอยไปตามกระแสน้ำไปจนถึงกรุงพาราณสี

เมื่อราชบุรุษเห็นเข้า ก็นำมาถวายพระราชทำให้ทรงเสวยทันทีที่พระราชเสวยผลมะม่วงพระวรกายที่แก่หง่อม ก็ดูเปล่งปลั่งสดใสเหมือนอยู่ในวัยหนุ่มอีกครั้ง จึงปรารถนาที่จะเสวยมะม่วงหิมพานต์นั้นอีก พระองค์ทรงพระราชทานทรัพย์ ๑,๐๐๐ กหาปณะ ให้นายพรานคนหนึ่งนำไปใช้ เพื่อให้เป็นค่าเดินทางไปนำเอาผลมะม่วงมาถวาย พรานมุ่งหน้าไปที่สระน้ำนั้น ได้ล่องเลยถิ่นมนุษย์ไปประมาณ ๖๐ โยชน์ ได้พบดาบสองค์หนึ่ง จึงถามทางไปเอาผลมะม่วงทิพย์ แล้วมุ่งหน้าเดินต่อไปอีก ๓๐ โยชน์ ได้พบดาบสอีกองค์หนึ่ง ท่านก็บอกทางไปเรื่อยๆ เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น นายพรานจึงได้ไปถึงสวนมะม่วงอันเป็นที่ น่ารื่นรมย์ใจแห่งนั้น

พวกหญิงอมมนุษย์เห็นพรานไพร่เดินมาแต่ไกลจึงเข้าไปหา

กรมของคนที่คิดคำสาบาน

๓๘๕

เพื่อจะชักชวนมาร่วมอภิรมย์ด้วย พราณไพรเมื่อเห็นหญิง
เหล่านั้นก็ตกใจกลัว รีบหนีไปทันที พอกลับไปถึงกรุงพาราณสี
ก็กราบทูลเรื่องการไปผจญภัยทั้งหมดให้พระราชาทรงสดับ
ฝ่ายพระราชาก็ได้ยินเรื่องหญิงสาวในป่าหิมพานต์ ก็อยากเห็น
หญิงเหล่านั้น จึงให้พวกอำมาตย์สำเร็จราชการแทนพระองค์
ทรงผูกสอดกำธนู เหน็บพระขรรค์โดยอ้างว่าจะไปล่าเนื้อ มีเพียง
คนรู้ใจ ๒-๓ คนเท่านั้นที่ติดตามไปด้วย

พวกหญิงเหล่านั้นรู้ว่าผู้ที่มาเป็นพระราชาก็เกิดความรัก
และนับถือมาก ได้อัญเชิญพระองค์ให้เข้าสู่วิมาน ประดับตกแต่ง
ด้วยอาหารทิพย์ ให้บริโภคอหารทิพย์ พระราชาทรงเสวย
ทิพย์สมบัติร่วมกับนางเวมานิกเปรัตนานถึง ๑๕๐ ปี โดยไม่เคย
ทราบว่ายหญิงเหล่านี้เป็นใคร มีอยู่คืนหนึ่ง พระราชาตื่นจาก
บรรทมในเวลาเที่ยงคืน ได้ทอดพระเนตรเห็นนางเปรัต กำลัง
เดินไปยังฝั่งสระโบกขรณีจึงเดินตามไปดู

พระราชาก็เห็นนางถูกสุนัขกัดเหลือแต่กระดูก พอนาง
ลงไปอาบน้ำในสระโบกขรณี ร่างกายจึงกลับเป็นเหมือนเดิม
มีอวัยวะน้อยใหญ่เต็มบริบูรณ์ ก็บังเกิดความพิศวงตื่นเต้นอยู่
พระองค์เดียว แต่ไม่กล้าถามนาง ทรงแอบดูพฤติกรรมของ
นางเปรัตอยู่ ๒-๓ วัน จึงดำริว่า สุนัขนี้ชะรอยจะเป็นศัตรู

กรมของคนผิดคำสาบาน

๓๕๐

ของนาง จึงพุ่งหลาวใส่พร้อมกับเอาพระขรรค์ฟันสุนัขดำจนตาย
สุนัขนั้นก็ได้อันตรธานหายไป จากนั้นได้ตรัสถามประวัติของ
หญิงเปรตว่า ท่านได้ทำกรรมอะไรเอาไว้ ถึงต้องเสวยทุกข์ใน
ยามคำคืนเช่นนี้ กรรมอะไรจึงถูกสุนัขดำหูด้วนกัดกินอวัยวะ
ของท่าน

นางเปรตทูลความจริงให้ทราบ พร้อมกับขอบพระคุณ
พระราชาก็ทำให้นางไม่ต้องถูกสุนัขกัดกินอีกต่อไป นางได้เสวย
วิบากกรรมเพราะประพฤตินอกใจและโกหกสามี นานถึง ๗๐๐ ปี
บัดนี้วิบากกรรมนั้นหมดแล้ว ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป นางจะเสวยแต่
ทิพย์สมบัติอย่างเดียว จึงได้อ้อนวอนให้พระองค์อยู่กับนางจน
ตลอดชีวิต แต่พระราชามีพระประสงค์จะเสด็จกลับพระนคร
จึงบอกกับนางว่า กามสุขอันเป็นทิพย์เราได้เสวยแล้ว เราอยาก
สร้างบารมี ขอให้ท่านนำเรากลับไปถิ่นของมนุษย์เถิด

นางเวมานิกเปรตเมื่อไม่อาจยับยั้งพระราชาก็ให้ประทับ
อยู่ต่อไปได้ จึงมอบสมบัติและรัตนชาติจำนวนมากให้พระองค์
แล้วนำกลับไปส่งที่เมืองมนุษย์ดังเดิม พระราชาครั้นเสด็จกลับ
แล้ว ก็ทรงทรมณ์ให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนา เพราะรู้ว่
การประพฤติดีของท่านองคลองธรรมนั้น มีวิบากกรรมอันแผ่ร่อน
จึงตั้งมั่นในการสร้างบารมีอย่างเต็มที่ และปกครองแผ่นดิน

กรรมของคนผิดคำสาบาน

๓๕๑

โดยธรรม ทำให้เป็นผู้มีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป

เราจะเห็นว่า ผู้ทำบาปอกุศลเอาไว้ ไม่ใช่จะเคราะห์โครก เฉพาะในโลกนี้เท่านั้น แม้ในโลกหน้าก็ต้องไปรับทุกข์ทรมาน แสนสาหัส เมื่อนึกถึงคราใด ใจก็เศร้าหมอง เมื่อเศร้าหมองไม่ ผ่องใส ครั้นตายไปก็มีแต่ไปสู่อบายภูมิ พระพุทธองค์จึงทรง สอนว่า ผู้ทำบาปยอมเคราะห์โครกในโลกนี้ เคราะห์โครกในโลกหน้า ย่อมเคราะห์โครกในโลกทั้งสอง เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสมา พบพระพุทธศาสนา รู้คุณค่าของบุญและโทษของการทำบาป อกุศล รู้จักเส้นทาง การไปเกิดมาเกิดของสรรพสัตว์แล้ว ก็ควร เก็บเกี่ยวเอาบุญไปให้ได้มากที่สุด บาปกรรมอะไรที่เคยประมาท พลาดพลั้งไป ทั้งที่มีเจตนา หรือไม่มีเจตนาที่ดี ก็ให้ลด ละ เลิก เสีย เอาแต่บุญกุศลกันล้วนๆ จะได้ไม่ต้องมาเสียใจในภายหลัง ไปเสวยทิพยสมบัติอย่างเดียว ไม่ต้องไปชดใช้กรรมที่เคยทำไว้ ครั้นเกิดมาเป็นมนุษย์ ก็สั่งสมบุญกันต่อ ทำกันจนกว่าจะถึง ที่สุดแห่งธรรม

